

מסורת הש"ס

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

פ.

עין משפט
גד מצוה

(א) (תוספת' דכ"ב פ"ד)
(ב) (שם) (א) (ד"ה ונפלו)
(ג) (שם) (ד"ה ונפלו)
(ד) (שם) (ד"ה ונפלו)
(ה) (שם) (ד"ה ונפלו)

לענין רש"י

קולטריא קנקי של
בתיארה (היה) הולכת את
הקנקי.

מתני' השוכר את הפרה לחרוש וכו'. וכל כלי המחרישה לנעל הבקר ונעזרו הולכין עמו בהממו חיה אחת הדרגין לכיון פרה למלמיה וזה הולך אחר המחרישה ומכבד היחד נקרקע שני הנחל שקורים קולטריא בלע"ז והוא קנקן דמתני': חייב. שהריס קשים לחרוש שהסלעים שם: ודש כסבואה פטור.

אם החליקה: **גמ'** ויכא דלא שני.

ואין לנעל הפרה לנעול לו כלום

ואלו שהיו בפעולתו המנהיג והאוחז

יחד שמיים היו אחת מהן פושע

בשכירת הקנקן: **דנקיט פירש'**

מדרש הוא משלם שלא כיוון את

הפרה יפה ועל ידי שעיית את השורה

של מענה נשבר הקנקן: **דנקיט**

מנא. קנקן: **משלם**. שהעמיק יותר

מדאי בלחץ: **וילכסא דנקיט מנא**

משלם. שאילו לא העמיק יותר מדאי

לא היה נשבר בעיות השורה: ואי

דמחוקא בגוגדרי. שהיה ידוע להם

בהר מעלה אגנים וינמח וטרשין:

חרויסו משלמים. שהיה להם

להוהר מלח ונדבר מועט שעיית

אף המנהיג הוא נשבר והיו דבר

המוטל כספק: **היה בה מוס אחד**.

אחד מן המומין הללו היה בה:

וסנפו בין מומין אחרים. שלא היו

בה: **הרי זה מקח טעות**. לפי שהיך

הלוקח בשאר מומין שאין וכסבור

הוא ככונן משקר אלא להשליך מעליו

מרגומת הוא אומר הילך מקח טעות

הוא דלדעתא דהי לא זנן: **מוס זה**

ומוס אחר. שפירש לו שם אותו

מוס לבדו ואמר לו מוס זה זה ועוד

מומין אחרים: **אין זה מקח טעות**.

דכיון דאיתו המוס הזכיר לו לבדו

בו היה לו לבדוק: **והסנפו**. כדרי. כמו

סניפין ששאו דלענין (דף כה).

נכסים. נופלת מחולי: **משועממא**.

משועממא: **היה בה מוס אחד**. מאלו

המומין והשאר אין בה: **היו בה כל**

המומין הללו. ואילו מקפיד אלא על

האחד ובה וטוענו כסבור הייתי

שאמה כולל בה מה שאין בה ומה

שם בה ואילו ידעתי שזה בה לא

הייתי לוקחא מאי: **אפילו לא גרסינן**

והי גרסינן הכי אמרין משמייה דרבא

היו בה כל המומין האלו אין זה מקח

טעות: מתני' והביא עליה

שעורין. שהם קלים מחטין: **חייב**.

בנקלולא אם הוסיף ג' קבין. ולא

אמרין הואיל והשעורין קלים יש לו

להוסיף עד כדי כובד לתך חטין

משמא החמור לתך חטין חזי כור:

מפני שהנפח קשה לכהם כמשאוי.

וכיון דנפח לתך שעורים נפח לתך

חטין קשה לה תוספת: **והביא לתך שעורים**. שלא הוסיף: **פטור**. אם

ממא: **גמ'** קשה כמשאוי. כדפרישית אף על פי שאין משאן כבד

כמשא החטין הרי נפחן כנפח חטין והנפח כמשאוי: **ניפחא כחקלא**.

נפח קשה כמשקל הואיל וניפחן שזה הרי הוא כמשקל שזה: **ואם**

הוסיף שלשה קבין. דהוא שיעור תוספת לחמור לקלל חייב: **קשה**

למשאוי. אם השוה כובד השעורין לכובד החטין גנון שהוסיף קשה

שלמה על התך הרי הרבה הנפח ורוב הנפח קשה למשאוי והיו נפח

זה תוספת לקלולא החמור: **חיקלא כחקלא**. אינו חייב עד שיהיה כובד

השעורים לכובד החטין דליהוי נפח זה תוספת אכל נפח שזה ומשקל

חסר לא אמרין נפח השוה הרי הוא כמשקל וליחייב בתוספת של

שלשה קבין דקשה למשאוי מן ולא קשה כמשאוי: **מאי לאו שלשה**

קבין. כאכ"י: **לא סאסא**. והכי קאמר להביא לתך חטין והביא לתך

שעורין פטור ואע"פ ששינה שרי שיהיה להקל ואם הוסיף עד כדי

משקל החטין חייב משום תוספת הנפח: **הכי קאמר וכו'**. ומילי

מילי קתני והאי וכמה יוסיף לאו אלהביא חטין והביא שעורין קאי:

ש

הוסיף ג' קבין לחמור דליכא תקלא כי תקלא והיכא דלא שני אלא

היבא דלא שני מאן משלם. וא"ת היכא דשני נמי אמאי לא

משלם אחד מן הפועלים שפסע בשכירת הקנקן ומיניעו

נמי מאן משלם ו"ל דהיכא דשני לא משלם דמייר שהמשכיר את

הפרה הוא שוכר את הפועלים לילך עם פרתו ולעשות מלמכת

השוכר ולהכי לא משלם דא"ל למשכיר

אלו לא התנינו עמך אלא לחרוש

בנקעה ולא קנלנו שמירת הקנקן

בהר אלא בנקעה ואם היינו מורשים

בנקעה לא היינו שוכרים ומ"מ

שכירות שלנו לא נפקדי כי דעתך

היה שנעשה כמו שילנה בעל דעתך

כי (הייתי) שוכר שלא יחרוש אלא

בנקעה: **ואי דוכתא דמחוקינן**

בגוגדרי תרייהו פשיטא. פי' בקונטרס

משום דהוי ספק מי עשה ואין גראה

דלא קי"ל (כ"ק ד' לה): כסומכוס

אלא כדנפח והמוליא מחבירו עליו

הכריאה ואי הוה ספק היו שניהם

פטורים אלא ג"ל דהכא שניהם פשעו

כיון דמחוקא בגוגדרי הוא נשבר

מלח בקל והיה לכל אחד ליתן לג

על חבירו כמו על עצמו ולהחירו

ואחרי שלא החירו גם הוא פשע:

שפחה זו שופה היא בו' הרי זה

מקח טעות. מכאן קשה

לפ"ה שפי' אלא דלמח כמחנות

(ד' נח. ודש ד"ה הוה) סימפון בעבדים

יכא דא מומין שנבלי כו' מאי אמרת

ליסטיין מומין או מוכבד למלכות

הנהו קלא אית להו ופירש בקונטרס

וסבר קביל וקשה לר"ת דהא הכא

אמרין דהוי מקח טעות באלו המומין

וא"כ משכחת סימפון בעבדים ואין

אובלין בתרומה ונראה לר"ת לפרש

הנהו קלא אית להו ואם איתא דהוי

מוכבד למלכות או ליסטיין אז היה

קול וכו' דליכא קלא ליכא למיחש

להכי ובהנהו דהכא נמי קלא אית

להו וכן משמע לישנא דמאי אמרת

כלומר בלחש סימפון משכחת דלא

הגיעו בליסטיין מומין או במוכבד

למלכות ונראה המוכר פירות (ב"ב

ד' נז. ודש ד"ה ליסטיין) תניא בזה"ל

למלכות אומר לו הרי שלך לפניך:

היו בה כל המומין הללו פטור.

כדפרישית דהרי זה מקח

טעות דלמא מיירי כגון שכל המומין

היו בה והיו מקח טעות אע"פ שלא

דק הלוקח הואיל משום דלמא

לוקח משמחא כל הני דקאמר לימניה

לכוליה ומדחא ליתא הא נמי ליתא

ומוס זה ומוס אחר אין זה מקח

טעות כיון שאין מוכיר אלא אחד ולא

סיך למימר מדחא ליתא הא נמי ליתא או דלמא הא דקתני

הרי זה מקח טעות היינו היכא דלימניה לכוליה ונדק לוקח

בחד מינייהו ואישכחא דלימא ואמר מדמשקר בהך בלדך נמי

משקר אכל אם כולם אמת לא הוי מקח טעות והא דקתני מוס

זה ומוס אחר ה"ה הזכיר לו כמה מומין כיון שכולם בה אין זה

מקח טעות בתוספתא דכחנות משמע דלא הזכיר שני מומין

אחד יש בה ואחד אין בה דלא הוי מקח טעות אלא דוקא כי

סנפו פרנס הריבה מומין שאין בה דהכי תניא עד שלשים יום

יעמיד פרנס א"ל קדש לי בתך על מנת שאין בה מומין א"ל שוטה

היא שעמומית היא נכפית היא אם א"ל אותו המוס ומוס אחר עמו

אין זה מקח טעות היה בה מוס אחד וסנפו עם הרבה מומין

הרי זה מקח טעות:

קשה כמשאוי תנן. לאכ"י סיפא דקתני כמה יוסיף קאי לפרש

רישא ולרבא רישא דקתני להביא עליה חטין והביא עליה

שעורין היינו ככובד החטין שהוא סאה כדמונה בשעממין חייב

דניפחא הוי תוספת להביא לתך חטין והביא לתך שעורים פטור אפילו

לא שני אלא שיהיה כמה יוסיף על משאו ויהא חייב סאה לגמל כו':

תרגמה

נח א מ"י פ"ד מהלכות
שכירות הלכה א סמג
עין פט טושי"ע ח"מ ס'
שט ספיק ד'
ג ב מ"י שם הלכה ג
טושי"ע שם ספיק ה'
ס ב מ"י שם הלכה ג
טושי"ע שם ספיק ד'
א ד מ"י פט"ו מהל'
מכירה הלכה ז ח ט
טושי"ע ח"מ ס' רלב ספיק
ח:
בב ה מ"י שם הלכה י'
ג ב מ"י שם הלכה ח
סמג שם טושי"ע שם
ספיק ט'
ב ד מ"י פ"ד מהלכות
שכירות הלכה ד סמג
עין פט טושי"ע ח"מ ס'
שט ספיק ד'
ה ה מ"י שם הלכה ו
טושי"ע שם ספיק ה'
ופסיק ו ופ"ש מ"מ
וכי"י:
ב ט מ"י שם הלכה ד
טושי"ע שם ספיק ד':



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones